

เมฆาเวศ
ยธดา
ปัจฉิม
19

สุยงยา MM 谁家 MM เฝียน
หม่านอู่ฉิน ปา

แนะนำตัวละคร

* หลิวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมาหนีออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไซโคดีประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี

บุตรชายของหลิวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อุบิสัย ร่าเริง เป็นผู้ช่วยหมอยาของหลิวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยังเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินก่อ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลิวเว่ยที่ถูกหลิวเว่ย หนีงานแต่งงาน ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักกิ่งหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

- * เงินจุ นักสืบดำสนิทที่เข้ามามิติมาพร้อมกับหิ้วเว่ย
ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนักอัปมงคล และถูก
เรียกว่า 'อูชิง' สามารถสื่อสารกับหิ้วเว่ยและ
หิ้วเสี่ยวหลี่ได้
- * นายอำเภอซ่ง นายอำเภอของอำเภอซีจิ้น จ้างหิ้วเสี่ยวหลี่
ให้มาช่วยไขคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
- * หลี่อวี่ไเอ่อร์ หญิงเสียสติในหมู่บ้านเฮยส่วยที่ช่วยหิ้วเสี่ยวหลี่
มาจากริมทะเล
- * วันหลูเสวี่ย บุตรสาวผู้ว่าการเมืองถึงเจียง นิสัยบ้าอำนาจ
ทำทุกอย่างตามอำเภอใจ
- * เจียงซือ ภรรยาขุนเจี้ยน ถูกบ้านสามีกลั่นแกล้งรังแก
มาตลอด มีบุตรเป็นแฝดชายหญิง
- * ชูไหวชิน/หงเฟิ่น อดีตบุตรสาวคนบดี หลังบิดาตายก็ถูกบีบบังคับจน
กลายเป็นหญิงคนิกา ต่อมาตายอย่างเป็นปริศนา

1271

เข้าใจความรู้สึกของนางนลิ่งที่ออกจากคุ้มตระกูลแล้ว!

"น้องสาวของเจ้า?" หลิวเสี่ยวหลีประหลาดใจ "ไม่เคยได้ยินว่าเจ้ายังมีน้องสาวด้วย"

เจียงซือให้กำเนิดฝาแฝดบุตรชายหนึ่งบุตรสาวหนึ่ง บุตรชายคือซุนจวิน บุตรสาวคือซุนเช่อ นางยังไปมีบุตรคนอื่นที่ได้อีกหรือ

แต่ซุนเช่อกลับบอกว่า "คือน้องสาวของข้าจริง ๆ น้องเสี่ยวฮวาเรียกข้าว่าพี่สาวมาตลอด พี่สาวแท้ ๆ"

หยันตาทลิวเสี่ยวหลีลึกล้ำขึ้น "แล้วปีนี้นางอายุกี่ขวบแล้ว"

ซุนเช่อตอบ "สามขวบนะสิ พวกเราล้วนอายุสามขวบ เพียงแต่ข้าแก่กว่าน้องเสี่ยวฮวาสามวัน"

เช่นนั้นยิ่งเป็นไปได้แล้ว ถ้าน้อยกว่าหนึ่งขวบยังเป็นไปได้ว่าเจียงซือตั้งครรภ์ในภายหลังอีกคน แต่น้อยกว่าแค่สามวันนี้นับเป็นอะไรกัน

หลิวเสี่ยวหลีครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน แล้วจึงถามเรื่องเกี่ยวกับเสี่ยวฮวา

ผู้นั้นอีกมากมาย ตั้งใจแล้วว่าอีกประเดี๋ยวต้องบอกกับมารดา ให้มารดา ตัดสินใจ

เด็กทั้งสองจูงมือกันมาตามทางจนถึงห้องโถงใหญ่ ชุนเช่ออยู่แต่ไกล ก็เห็นท่านปู่ของนางเดินออกมาจากในห้องโถง

เด็กหญิงตัวน้อยนึกถึงว่าก่อนหน้านี้ตอนที่ท่านย่าตีมารดาแล้ว ท่านปู่ไม่เอ่ยอันใดเลยสักคำ ก็ค่อนข้างจะหวาดกลัวอยู่บ้าง จึงหดตัวอยู่ด้านหลังพี่ชายน้อย

คหบดีชุนมองดูพวกเขา สายตาจับอยู่บนร่างชุนเช่อ ใบหน้านิ่งเฉย ขณะเอ่ยถามว่า "เหตุใดเจ้าจึงวิ่งออกมาอีก"

ชุนเช่อตัวสั่นเล็กน้อย "ข้า...ข้า...ข้าหา...หาท่านแม่..."

หลิวเสี่ยวหลีพูดแทนนาง "เมื่อครู่นี้ได้พบกับน้องเช่อเออร์ นางบอกว่ามารดานางหายไป ข้าจึงพานางออกมาตามหา"

เวลานี้ในใจคหบดีชุนมีเพียงเรื่องการจากไปของหลานชาย จึงคร้านจะสนใจเด็กหญิงอย่างชุนเช่ออีกแม้เพียงเสี้ยวเดียว จึงสาวเท้าจากไปแล้ว

รอนเขาเดินไปไกลแล้วชุนเช่อถึงได้รู้สึกโล่งใจ จากนั้นหลิวเสี่ยวหลี ก็จูงนางเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ในห้องโถงใหญ่หลิวเว่ยยังคงนั่งอยู่ที่นั่น เมื่อที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส และฟื้นแผลเรียบร้อยแล้ว นิ้วมือสองนิ้วถูกพันด้วยผ้าค่อนข้างหนาจน เหมือนกับหัวผักกาดสองหัวอย่างไรวางอย่างนั้น ทำเอาตัวนางเองก็ขัดเขิน พยายามเอานิ้วซ่อนไว้ในแขนเสื้อที่หลวมกว้างอย่างสุดความสามารถ

หลังจากหลิวเสี่ยวหลีเข้ามา เขาก็บอกให้ชุนเช่อรอก่อน จากนั้นก็วิ่งไปที่ข้างกายมารดาแล้วกระซิบอยู่ครู่หนึ่ง หลิวเว่ยได้ยินว่าเจียงซื่อ

หายไปแล้วก็นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะมองไปทางซุนเซ่อที่อยู่ด้านหลัง
ซุนเซ่อมองดูหลิวเว่ยอย่างตื่นเต้นตึงเครียด นางผงกศีรษะให้ท่านอา
ที่อยู่เบื้องหน้าเล็กน้อยอย่างมีมารยาท

หลิวเว่ยจึงกวักมือให้นางเข้ามาหา

ซุนเซ่อเดินเข้าไปหาอย่างขลาดๆ ทักทายว่า "ท่านอา..."

หลิวเว่ยหยิบถ้วยลิสงเคลือบน้ำตาลออกมาจากถาดในแขนเสื้อเม็ดหนึ่ง
แล้วยื่นให้นาง

ซุนเซ่อไม่ได้รับ แต่มองดูพี่ชายน้อย

หลิวเว่ยพลั้งจึงบอกว่า "รับไว้สิ"

ซุนเซ่อถึงได้รับเอาไว้อย่างระวัง แต่ไม่ได้กิน เพียงกำไว้ในมือ

หลิวเว่ยพูดว่า "พี่เสี่ยวหลีของเจ้าบอกว่าท่านแม่เจ้าหายไปแล้ว ข้าพาเจ้า
ไปตามหาท่านแม่ดีหรือไม่"

ซุนเซ่อพยักหน้า "ดีเจ้าค่ะ!"

"แต่ข้าไม่รู้จักทาง เจ้าพาข้าไปที่บ้านของน้องเสี่ยวฮวาดูหน่อย
ได้หรือไม่ แม่ของเจ้าอาจจะอยู่ที่นั่น"

ซุนเซ่อรีบรับปากทันที "ข้ารู้จักทาง ข้าจะพาท่านอาไป"

หลิวเว่ยบีบแก้มนุ่มของนางทีหนึ่ง "เป็นเด็กดีจริง"

ซุนเซ่อเฝ้าปากน้อยๆ อย่างเขินอาย หลังจากถูกชมใบหูก็แดง
ไปหมดแล้ว

เด็กหญิงตัวน้อยที่นุ่มนวลเอ็นดูเช่นนั้นน่ารักเกินไปแล้วจริงๆ
เวลานี้หลิวเว่ยสามารถเข้าใจความรู้สึกของทรงหลิงที่อยากจะได้บุตรสาว
อยู่คนเดียวแล้ว จู่ๆ นางเองก็อยากกลับไปอุ้มไหล่ของนางสักหน่อย
แล้วเช่นกัน

ความน่ารักน่าเอ็นดูของหนูน้อยซุนเชอเนื่อนับว่ายอดเยี่ยมที่ในใจของหิ้วเว่ยได้หมดสิ้น แม้แต่หิ้วเสี่ยวหลีกก็งมือน้องสาวตัวน้อยเอาไว้ไม่ปล่อยเลยเช่นกัน ทั้งยังเป็นฝ่ายแกะถั่วลิสงเคลือบน้ำตาลป้อนใส่ปากให้นางด้วย

เมื่อขนมหวานๆ เข้าสู่ปาก ซุนเชอก็ดีใจอย่างที่สุด ตลอดทางจึงพูดมากขึ้นแล้ว นางชี้ทางให้กับท่านอาและพี่ชายน้อยไปพลางพูดเรื่องเกี่ยวกับน้องเสี่ยวฮวาไปด้วย

ซุนเชอชอบน้องเสี่ยวฮวามากจริงๆ ชอบมากเหมือนเป็นน้องสาวแท้ๆ เช่นนั้น แต่ย้งนางพูดมากเท่าไร หิ้วเว่ยก็ยิ่งสงสัยมากขึ้นเท่านั้น

ด้วยนิสัยของเจียงซือแล้วจะดีกับเด็กหญิงแปลกหน้าคนหนึ่งเช่นนั้นได้อย่างไรกัน ดีจนถึงขนาดที่แทบจะเกินกว่าบุตรสาวแท้ๆ ของตนเองเสียอีก

โดยเฉพาะซุนเชอยังพูดถึงว่าเมื่อท่านย่ามอบผ้าเนื้อดีมาให้ ซุนเชอยังไม่มีวาสนาที่จะได้สวมใส่เสื้อผ้าที่ตัดจากผ้านั้นเลย แต่เจียงซือกลับเอาไปให้เด็กหญิงที่ชื่อเสี่ยวฮวาแล้ว

เด็กน้อยเสี่ยวฮวาเรียกเจียงซือว่าท่านแม่ แต่การที่เด็กเรียกว่าท่านแม่ก็ไม่แน่ว่าจะต้องเป็นลูกที่เจียงซือให้กำเนิด

ในพื้นที่ชนบท หลานชายหลานสาวที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกันอาจจะเรียกอาสะไภ้ว่า 'แม่ใหญ่' หรือ 'แม่อรง' ก็ได้

แต่ถ้าหากเสี่ยวฮวาผู้นั้นเป็นหลานสาวของเจียงซือ เจียงซือทำตัวติดครอบครัวยาวมาแต่ไหนดีไม่มีเหตุผลอยู่บ้างเช่นกัน ล้วนเป็นคนที่มีบุตรของตนเองแล้ว ต่อให้รักเอ็นดูบุตรของครอบครัวอื่นเพียงใด แต่บุตรของตนเองย่อมต้องได้รับความสำคัญเป็นอันดับแรก

หลิวเว่ยพกพาความสงสัยไปตลอดทาง ไม่นานพวกนางก็มาถึง
บ้านสกุลหวังที่ถนนอยู่เดี่ยวแล้ว

ก่อนจะเข้าไปหลิวเว่ยยังได้ไปสอบถามคนในพื้นที่รอบๆ เพิ่มเติม
เล็กน้อย ในบ้านสกุลหวังนี้มีคนอยู่เพียงสองคน คือผู้เฒ่าหวังกับหลานสาว
ของนาง...หวังเสี่ยวฮวา

คนที่เคาะประตูคือซุนเซ่อ เมื่อเห็นประตูที่คั่นคานางจึงวิ่งเข้าไป
ทันที

ประตูถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว ผู้ที่มาเปิดประตูคือผู้เฒ่าหวังนั่นเอง
"ท่านย่าหวัง" ซุนเซ่อหัวเราะคิกคักพลางร้องทักทาย

ผู้เฒ่าหวังกลับตะลึงไปชั่วครู่ หลุดปากออกมาอย่างประหลาดใจ
"เจ้ามาได้ยังไง ท่านแม่เจ้ารับเสี่ยวฮวาไปแล้วมิใช่หรือ เกิดเรื่องอะไร
ขึ้นอีกหรืออย่างไร"

ซุนเซ่อตื่นเต้นมากในทันที "ท่านย่าหวัง ท่านแม่เข้ามาแล้วหรือ
เวลานี้อยู่ที่ใดกัน ข้าอยู่ที่บ้านรอตั่งนานก็ยังไม่เห็นนางเลย"

ผู้เฒ่าหวังพูดว่า "นางมาเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน บอกว่าเสี่ยวฮวาอยู่ที่นี้
ไม่ปลอดภัย เลยพาไปอยู่ที่อื่นแล้ว เจ้าวิ่งออกไปบอกกับผู้อื่นหรือยัง
นี่...สองคนนี่คือผู้ใดกัน"

ซุนเซ่อตอบว่า "นี่คือท่านอาหลิวที่ใจดีมาก ๆ นี่คือพี่เสี่ยวหลี"

ผู้เฒ่าหวังจึงคนแปลกหน้าทั้งสองอยู่พักหนึ่งแล้วถามว่า "ท่านแม่
เจ้ารู้จักพวกเขาหรือ"

ซุนเซ่อตอบ "รู้จักสิ ท่านแม่ข้าเคยพบพี่เสี่ยวหลีตั้งหลายหน"

ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเรื่องของผู้อื่น ผู้เฒ่าหวังจึงคร้านจะสนใจ นาง
รับเงินค่าแรงมาแล้ว ความลับของเจียงซือก็ยังมีมากอีกด้วย ทุกครั้ง

ที่มาเยี่ยมเสี่ยวฮวาล้วนไล่นางออกไป ไม่ให้ฟังพวกนางคุยกัน
จะทำอะไรล้วนคอยระวังป้องกันนาง

นางไม่ยากกังวลใจแทนเจียงซื่อเซ่นกัน เมื่อเห็นคนแปลกหน้า
ทั้งสองนี้ไม่เหมือนพวกลักพาตัวเด็กจึงไม่สนใจแล้ว เพียงเอ่ยเตือน
ซุนเช่อ

"ท่านแม่เจ้าไปแล้ว เจ้าก็กลับไปเถอะ อย่าเที่ยวเดินสะเปะสะปะ
อยู่บนถนนให้พวกค่านุษย์ลักพาตัวเจ้าไปเสียเล่า"

ซุนเช่อรับคำอย่างเชื่อฟัง ผู้เฒ่าหวังจึงทำท่าจะปิดประตูแล้ว แต่
หิวเว่ยกลับกดบานประตูเอาไว้แล้วเอ่ยขึ้นทันที

"หลายปีมานี้ต้องลำบากป้าหวังช่วยปกปิดแล้ว สะใภ้ร้องบอกว่า
เงินน้อยนิดนี่คือเงินพิเศษให้ท่าน ต่อไปเสี่ยวฮวาไม่ต้องลำบากป้าหวังแล้ว"

พูดแล้วนางก็ควักเงินสองตำลึงออกมาจากอกเสื้อแล้วยื่นส่งให้

ผู้ใดจะไม่ต้องการเงินเล่า ผู้เฒ่าหวังรีบรับเงินมาทันที!

รับเงินไปแล้วความสงสัยที่ผู้เฒ่าหวังมีต่อคนแปลกหน้าผู้นี้จึงหายไป
ในพริบตา เพราะนี่กว่าอีกฝ่ายรู้จักคุ้นเคยกับเจียงซื่อจิงๆ และรู้เรื่อง
เหล่านั้นของเสี่ยวฮวาด้วย ผู้เฒ่าหวังจึงถอนหายใจ

"เรื่องซุนจวินข้าเองก็ได้ยินแล้ว ฆาตรกรผู้นั้นดูท่าทางเหมือนจะ
พุ่งเป้ามาที่สกุลซุนของพวกเขา ก่อนหน้านั้นบุตรชายสองคนตายแล้ว
ตอนหลังก็ถึงคราวหลานชายแล้วมิใช่หรือไร แต่ข้าว่านางไม่ต้องกังวล
เกี่ยวกับเสี่ยวฮวาเลยจิงๆ นะ เสี่ยวฮวาอยู่กับข้าอย่างดีมาตลอด
เพื่อนบ้านรอบข้างล้วนนึกว่าเด็กคือหลานสาวของข้า ไม่เคยมีคน
เกิดความสงสัยมาก่อนเลย

จู่ๆ นางพาเสี่ยวฮวาไป เช่นนี้กลับจะทำให้เรื่องราวถูกเปิดเผยได้

ง่าย ๆ ถ้าถูกคนรู้เข้าว่าแท้จริงแล้วเป็นเพราะเจียงซื่อกลัวว่าบุตรสาวแท้ๆ ของนางจะได้รับความคับแค้นอยู่ในสกุลซุน เมื่อสามปีก่อนตอนที่คลอดออกมาจึงส่งบุตรสาวของนางมาให้ข้าเลี้ยงดูอยู่ที่นี้ แล้วไปซื้อบุตรสาวบ้านอื่นในตลาดมืดมาทิ้งไว้ในสกุลซุนให้ครบจำนวน นางยังจะไม่ถูกแม่สามีของนางตีตายหรืออย่างไรกันนะ! เจ้ารู้จักกับนาง เจ้าก็เตือนนางหน่อยเถอะ ข้าอยู่กับเสี่ยวฮวามาหลายปีแล้ว ต่อให้ไม่ใช่เพื่อเงินน้อยนิดนี้ ข้าก็เต็มใจเลี้ยงแทนนางอยู่แล้ว อย่าได้เอาแต่เห็นว่าข้าเป็นคนชั่วร้าย ข้าไม่คิดจะวางแผนเล่นลูกไม้อะไรกับนางหรอก!"

หลิวเว่ยฟังถึงตรงนี้ใบหน้าก็แปรเปลี่ยนไปหลายรอบแล้ว

สุดท้ายภายใต้สายตาดันตกใจของหลิวเสี่ยวหลีและการจับจ้องอย่างไม่รู้เรื่องอันใดเลยของซุนเซ่อ หลิวเว่ยก็ผงกศีรษะเล็กน้อย

"สำหรับเรื่องนี้ กลับไปข้าจะบอกกับนางแน่"

1272

กลัวไม่เป็นตัวของตัวเองก็พอ!

ผู้เฒ่าหวังคิดว่าตนเองมีใจเมตตาต่อจุพระโพธิสัตว์อย่างแท้จริง
ซ่ายังมีมากเหลือล้นด้วย เมื่อเห็นอีกฝ่ายรับปากรับคำจนตนเองสบายใจ
ก็อดไม่ได้ที่จะพูดพาล่ามขึ้นมาอีก

"อันที่จริงนางกลับเป็นคนสุขุมเยือกเย็นอยู่บ้าง ก่อนหน้านี้เพิ่ง
ได้ยินข่าวมาว่าขุนจวินตาย ต่อมาก็รับมาหาบุตรสาวแล้ว ซ่ายังคิดว่า
นางต้องไปที่ว่าการดูสักหน่อยไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรับศพบุตรชายกลับไป
ก่อน ต่อให้เป็นห่วงเสียสวาก็ต้องรอจนพุ่มนี้ถึงค่อยมา แต่นางกลับ...
จู้ๆ ซ้ำว่านางคงรู้สึกว่าคนตายแล้วก็ไม่มีหวังแล้ว จึงต้องปกป้องบุตรสาว
ที่ยังมีชีวิตอยู่ให้ดีเสียก่อน ไม่แปลกเลยที่นายน้อยจวินผู้นั้นจะไม่สนิทสนม
กับนาง เป็นข้าก็ไม่สนิทเหมือนกัน...แต่นางกลับปฏิบัติต่อเสียสวาวดียิ่ง
มีเวลาว่างเป็นต้องมาหา ทั้งแต่ละครั้งล้วนพาเซ่อเอ๋อร์มาด้วย ทั้งยังเลี้ยง
เซ่อเอ๋อร์เหมือนกับสาวใช้ตัวน้อยของเสียสวาวอย่างโรยาร่างนั้นทีเดียว"

ซุนเซ่อได้ยืนยันว่ามีคนเอ่ยถึงชื่อตนเองก็แหงนหน้าจ้องมองผู้เฒ่าหวังผู้เฒ่าหวังตบศีรษะนางเบาๆ "เซ่อเออร์เด็กดี"

ผู้เฒ่าหวังอายุมากแล้ว ปกติมีความคิดเห็นต่อเจียงซื่ออยู่ไม่น้อยเวลานี้มีโอกาสแล้วจึงพูดออกมาทั้งหมด หลิวเว่ยฟิงเงิบๆ รอจนผู้เฒ่าหวังพูดจนพอใจแล้วถึงได้สำรวจสีหน้าพูดคล้อยตามนางไป

"ที่ท่านพูดมาเหล่านี้ กลับไปข้าจะต้องบอกกับสระไ้ร่ร่งทั้งหมดอย่างแน่นอน"

ผู้เฒ่าหวังกระแอมคราหนึ่ง "เจ้าอย่าหาว่าข้าปากมากเลยนะ เพราะเห็นว่านางอยู่ได้ไม่ง่ายเลยมิใช่หรือ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ข้ายังคร้านจะพูดทีเดียว"

หลังจากออกมาจากบ้านผู้เฒ่าหวังแล้วเดินอยู่สักพัก หลิวเว่ยก็หยุดแล้วก้มหน้าลงถามซุนเซ่อว่า "เซ่อเออร์ ทุกครั้งที่มาเยี่ยมน้องเสี่ยวฮวาล้วนต้องทำงานนิดหน่อยให้น้องเสี่ยวฮวาใช่หรือไม่"

ซุนเซ่อกะพริบตาปริบๆ ไม่รู้ว่าอะไรที่เรียกว่า 'ทำงานนิดหน่อย'

หลิวเสี่ยวหลีพูดต่อ "อย่างเช่นรินน้ำชาหรือส่งน้ำให้ อะไรเหล่านี้"

คราวนี้ซุนเซ่อเข้าใจแล้ว จึงตอบเสียงใส "ท่านแม่บอกว่าเสื้อผ้าของน้องเสี่ยวฮวา ท่านย่าหวังซักไม่สะอาด หากมีเวลาข้าต้องซักเสื้อผ้าแทนน้องเสี่ยวฮวา ล้วนเป็นเสื้อผ้าตัวเล็กๆ ซักซักไหว เพียงแต่กลัวจะซักไม่สะอาด"

สีหน้าหลิวเสี่ยวหลีแปรเปลี่ยนไปหลายครั้ง "อย่านั่นท่านแม่เจ้าเล่า นางให้เจ้าซัก แล้วนางไม่ซักหรือ"

"ท่านแม่ต้องเป็นเพื่อนพูดคุยกับน้องเสี่ยวฮวาอย่างไรเล่า" ซุนเซ่อพูดอย่างรู้สึกว่าการนี้มีเหตุผลถูกต้องแล้ว "ข้ายังต้องตัดเสื้อผ้าปักลวดลาย

ให้น้องเสียสวาทอีก ยุ่งมากๆ เลย"

หลิวเสียวหลิไม่เอะอะอะไรแล้ว หลิวเว่ยก็ไม่ได้พูดเช่นกัน สองคนแม่ลูก
นั่งเงียบ จูซุนเช่อซ้ายขวาคนละข้างแน่นขึ้นอีกหน่อยอย่างเข้าใจกัน

เข้าวันนี้ตอนจูซุนฮุยหันมาว่าเจียงซือ พวกเขายังงุนงงว่าเหตุใดจูซุนเช่อ
ต้องแย่งรับผิดชอบตลอด ทั้งที่คนที่ถูกตำหนิไม่ใช่นางแท้ๆ เหตุใดนาง
จึงพูดอยู่คำเดียวว่า 'รู้ความผิดแล้ว ต่อไปไม่กล้าอีกแล้ว'

สุดท้ายสาเหตุก็อยู่ตรงนี้

แม่หนูน้อยผู้นี้ถูกเจียงซือเลี้ยงออกมาให้เป็นสาวใช้มานานแล้ว

บางทีตั้งแต่แรกเริ่มจูซุนเช่อก็ไม่เคยถูกเจียงซือมองว่าเป็นคนผู้หนึ่ง
เด็กน้อยเป็นแค่ตัวแทนของอีกคนหนึ่ง เป็นสาวใช้คนหนึ่งที่มีอยู่เพียงเพื่อ
ปกปิดหูด้าผู้คนเท่านั้น

หลิวเว่ยไปที่บ้านสกุลหวังมาเที่ยวหนึ่งก็ได้รู้เรื่องการกระทบกระทั่ง
ในสกุลจูซุนไม่น้อยเลยทีเดียว แต่ร่องรอยเจียงซือยังคงหาไม่พบ ที่หลิวเว่ย
ต้องการหาเจียงซือ แท้จริงเพราะต้องการร่วมมือกับนาง ถึงแม้การตาย
ของจูซุนจวินอาจจะไม่มีพยานหลักฐานโดยตรง แต่สาเหตุหลักที่วันซือ
วางแผนฆ่าจูซุนจวิน เป็นเพราะเกลียดชังเจียงซือ

ด้วยเหตุนี้เจียงซือจึงเป็นกุญแจเพียงดอกเดียวที่จะไขเปิดไปสู่
หนทางการจับกุมวันซือได้

นางจำเป็นต้องให้เจียงซือเจอกับวันซือตัวต่อตัว จำเป็นต้องให้
พวกนางเผชิญหน้ากัน

วันซือไม่ใช่สตรีที่ฉลาด แต่นางใจดำอำมหิต

ถ้าไม่ยากให้วันซือเห็นชีวิตคนเป็นของเล่นและเล่นตลกติดตาม
อำเภोजิตต่อไป เช่นนั้นการจับกุมนางคือภารกิจเร่งด่วน

ไม่ว่าหลิวเว่ยจะสงสัยว่าเจียงซือกำลังคิดทำการอื่นอยู่หรือไม่ แต่ในเรื่องของขุนจวิน เจียงซือเป็นเหยื่อผู้รับเคราะห์จริงๆ หลิวเว่ยจึงไม่มีทางเลือก แต่นึกไม่ถึงเลยว่าขณะที่อยู่ในระหว่างการตามหาเจียงซือ นางกลับได้รู้เรื่องสกปรกเหล่านี้ของเจียงซือโดยไม่ตั้งใจ

เวลานี้ในใจหลิวเว่ยรู้สึกกังเกียจอย่างยิ่ง คาดว่าคงไม่มีทางเกลี้ยกล่อมตนเองให้ไปรวมมือกับเจียงซือได้อีกแล้ว

"เสี่ยวหลี เจ้าส่งเชอเอ๋อร์กลับไปยังเรือนสกุลขุน" หลังจากครุ่นคิดอยู่เล็กน้อย หลิวเว่ยก็ได้แต่สั่งบุตรชายเช่นนั้นก่อน

หลิวเสี่ยวหลีรับคำ จากนั้นก็ได้ยินขุนเชอถามอย่างร้อนใจ

"ท่านอา อย่างนั้นท่านแม่ข้าเล่า..."

หลิวเว่ยก้มตัวลงมาพูดกับนางอย่างจุนใจ "ท่านแม่เจ้าไม่นานก็จะกลับบ้านแล้ว เชอเอ๋อร์เด็กดี เจ้ากลับไปพร้อมพี่เสี่ยวหลีก่อน ไม่อย่างนั้นท่านแม่เจ้าอาจหาเจ้าไม่เจอ"

พอได้ยินว่ามารดาจะหาตนเองไม่พบ ขุนเชอก็ร้อนใจแล้ว รีบเอ่ยว่าจะกลับบ้านไปหามารดาเดี๋ยวนี้

หลังจากหลิวเสี่ยวหลีพาเด็กหญิงตัวน้อยจากไป หลิวเว่ยก็เดินอ้อมมุ่งหน้าไปอีกทาง

ตอนที่หลิวเว่ยเห็นจิ้งจอกอวี๋ เขากำลังนั่งรออาหารอยู่เพียงคนเดียว ที่ชั้นล่างของโรงเตี๊ยมที่พวกเขาพัก เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติที่มีติดตัวทั้งหมด ถูกนางแม่มดตนหนึ่งเอาไปแล้ว จิ้งจอกอวี๋กับเว่ยโจวจึงไม่มีเงินจ่ายค่าห้อง แม้แต่จะกินข้าวก็ยังไม่มีเงินซื้อ โชคดีที่พวกเขาสามารถติดบัญชีไว้ก่อนได้ อาศัยรูปลักษณ์ภายนอกที่ดี จนถึงบัดนี้พวกเขาก็ยังไม่ถูก

ทางร้านสงสัยเลยว่าพวกเขาเป็นอันธพาลมาอยู่กินโดยไม่ยอมจ่าย

แต่แสร้งทำเช่นนี้ต่อไปย่อมไม่ใช่หนทางที่ดี ดังนั้นวันนี้ตอนเช้า
พวกเขาจึงไปหาหิ้วเว่ย

หาคนไม่พบไม่ว่า เว่ยโจวยังถูกจับเอาไว้อีก สุดท้ายจึงจ้ออวีจึง
กลับมาเพียงคนเดียว

เวลานี้ใกล้จะถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว เขาวางแผนว่าจะกินอาหารเย็น
ก่อน กับข้าวก็สั่งไว้เรียบร้อยแล้ว

ในขณะที่เองหิ้วเว่ยก็ปรากฏตัว

ดวงตาจ้ออวีฉายประกายขึ้นแวบหนึ่งอย่างที่ไม่ทันรู้สึก
เขาใช้สายตาที่เหมือนกับเห็นคนในครอบครัวมาตรวจสอบจ้ออวีหิ้วเว่ยขึ้นลง
อยู่เที่ยวหนึ่ง สุดท้ายสายตา ก็หยุดอยู่ที่ช่วงเอวของนางตรงตำแหน่งเก็บ
ถุงเงินนั้น

หิ้วเว่ยนั่งลงตรงข้ามจ้ออวี มองไปรอบๆ อยู่รอบหนึ่งแล้วถามว่า
"เว่ยโจวเล่า"

จ้ออวีตอบอย่างเนิบนาบ "ถูกคนจับเอาไว้"

หิ้วเว่ยออกไปแล้วเอ่ยขึ้นมาทันใด "ถูกผู้ใดจับเอาไว้ ข้าไม่มีเงิน
ไถตัวเขานะ!"

จ้ออวีหรีตามองดูนาง

หิ้วเว่ยบั่นหน้าซึ่งข้างก่อนจะพูดว่า "ข้ามีเรื่องให้เจ้าช่วย"

เวลานี้อาหารส่งมาพอดี จ้ออวีจึงหยิบตะเกียบขึ้นแล้วคีบเนื้อไก่
ชิ้นหนึ่งอย่างไม่รีบร้อนพลางพูดว่า "ข้าระบัญชีให้หมดก่อน"

หิ้วเว่ยมองดูอาหารที่เขาสั่งล้วนไม่ใช่อาหารราคาแพงอันใดก็
ควักเงินออกมาสองตำลึงอย่างตระหนี่ถี่เหนียวเป็นที่สุดแล้วโยนให้เขา

จงจ้อวี่รับเงินแล้วก็ยื่นให้เสี่ยวเอ้อร์เพื่อจ่ายค่าห้องและค่าอาหาร
ของเมื่อวานนี้

หลังจากหมดหนี้หมดสินแล้วจงจ้อวี่กินอะไรต่างอร่อยทั้งสิ้น
ไม่นานก็กินดื่มอิ่มหน้าสำราญ จากนั้นจึงค่อยเอ่ยถาม

"ช่วยอะไร"

หลิวเว่ยลุกขึ้นจากม้านั่งแล้วพูดว่า "ลุกขึ้น เดินไปพูดไป"

การมาหาจงจ้อวี่นั้นเป็นวิธีการภายใต้ความอับจนหนทางของ
หลิวเว่ยแล้ว ถึงอย่างไรจงจ้อวี่ก็มีทักษะพิเศษบางอย่าง นางรู้สึกว่
ทั้งไว้เฉยๆ ออกจะน่าเสียดาย การใช้ประโยชน์จากคนไร้ประโยชน์ได้
ที่จริงก็ดียิ่ง

ตอนแรกเริ่มจงจ้อวี่ไม่ได้คิดว่าหลิวเว่ยจะมาหาตนเพื่อให้ทำเรื่อง
สำคัญอันใด แต่หลังจากฟังเรื่องราวทั้งหมดจนจบ สีนหน้าเขาก็ไม่ดีแล้ว

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร"

หลิวเว่ยนั่งอิงไปแล้วพูดต่อ "ข้าพูดเสียละเอียดเพียงนี้ เจ้ายังฟัง
ไม่เข้าใจอีกหรือว่าข้าหมายความว่าอย่างไร"

สีหน้าจงจ้อวี่แย่แยะมาก "ข้าฟังเข้าใจแล้ว เจ้าต้องการให้ข้าไปจับ
สตรีผู้หนึ่ง"

"ถูกแล้ว แชวัน เจ้าป็นเข้าไปทางประตูหลัง ตามที่ข้าสั่งเกิด วันชื่อ
ไม่เป็นวิทายยุทธ์ ข้าจะจัดการกับบริวารที่อยู่ข้างกายนาง ส่วนเจ้าตัววันชื่อ
ให้สลบแล้วพาตัวไป"

สีหน้าจงจ้อวี่เขียวคล้ำแล้ว "จากนั้นเล่า"

"จากนั้นถึงเป็นจุดประสงค์ที่ข้ามาหาเจ้า เจ้าก็หยิบเอาความชำนาญ
เก่าๆ ของเจ้าออกมาเสีย" หลิวเว่ยไม่รู้จะอธิบายอย่างไร กรีดมือวาดเท้า

ทำท่าทำทางอยู่สองสามที "คุณคาม ชูขวัญ ทำร้ายร่างกายนะ ทำเป็น
หน้าเนื่อใจเสื่อ เป็นสัตว์เดรัจฉานในคราบมนุษย์ เศษสวะเดนมนุษย์อะไร
ทำนองนั้น พวกนี้เจ้าลั้วฉะยวชาญมิใช่หรือ เพียงแค่กลับไปเป็นตัว
ของเจ้าเองก็พอ"

ดอชญา

1273

เจ้าร้างกาจ หรือว่าข้าร้างกาจ

จงจ้ออวี่เดิมคิดจะช่วยนาง แต่ถูกนางกล่าวด้วยวาจาเช่นนี้เข้า
ความรู้สึกอะไรล้วนสลายหายไปหมดแล้ว

เขาหน้าม้อยคอดก เหมือนใครติดหนี้เขาอยู่หลายร้อยตำลึงก็ไม่ปาน
หน้าตายยับย่นไปหมดขณะเอ่ยว่า "ข้าทำไม่เป็น"

หลิวเว่ยจ้องเขา "ทำไม่เป็นหรือ"

จงจ้ออวี่แค้นเสียงเฮอะ "เสแสร้งไม่เป็น"

หลิวเว่ยเลิกคิ้ว "ว่าอย่างไรนะ"

จงจ้ออวี่ริ้วาจาจะกล่าว "เจ้าเคยเห็นข้าชูขวัญใคร ช่มชู้ใครหรือไม่เล่า
หากจะทำก็ทำจริงเลย ให้มีดชำเล่มหนึ่ง ก่อนฟ้าสว่างข้าจะทำโคมไฟ
ให้เจ้าแถวหนึ่ง ลวดลายอะไรก็ได้ กระต่ายกับแมวน้อยค่อนข้างจะได้รับ
ความนิยมและขายดีมากกว่า"

หลิวเว่ยไม่คิดจะเอ่ยอะไรแล้ว นางยื่นมือออกไปแล้วฟาดเข้าไปที่

หลังศีรษะเขาตรงๆ

จงจื่ออวีเพียงรู้สึกว่ศีรษะหมุนงุนงง สมองเหมือนกับกวัดแกว่ง
หมุนวนตามอยู่สองรอบ

เขารีบถอยไปข้างหลังหลายก้าว ประคองศีรษะให้มั่นคงอย่างมึนงง
หิวเว่ยเข้าไปดิ่งเบิหูชายหนุ่ม ดึงจนหูของเขาเปลี่ยนรูปร่างแล้ว
และตวาดใส่ว่ "เจ้าคนฉิวหน่งแล้วใช่หรือไม่ อยากถูกตีแล้วหรือ ยังจะ
ทำโคมไฟอีก? ข้าจะถลกหนังเจ้าเอาเจ้าไปทำเป็นโคมไฟซะ!"

จงจื่ออวีเจ็บหูจนทะลวงไปถึงหัวใจ แต่ปลายหูอย่างระวังสุดชีวิต
พลางเอ่ยกระทอนกระแท่นไปด้วย "ปละ...ปล่อยข้า...เจ้าปล่อย..."

ก่อนที่จะกระชากหูเขาหลุดลงมา ในที่สุดหิวเว่ยก็ปล่อยมือแล้ว
เอ่ยเตือน "ข้าพูดอย่างไ้เจ้าก็ทำอย่างนั้น! หากกล้าแสดงความสามารถ
เอาเองแม้แต่นิดเดียว เจ้าก็คอยดูแล้วกันว่าจะมีชีวิตอยู่จนถึงฟ้าสว่าง
วันพรุ่งนี้ได้หรือไม่!"

จงจื่ออวีไม่ยินยอมอย่างยิ่ง โมโหยิ่งนัก แต่เขาไม่มีกำลังภายใน
เขาเอาชนะหิวเว่ยไม่ได้!

หลังจากดิ้นรนขัดขืนในใจอยู่พักใหญ่ ในที่สุดภายใต้การกดขี่ข่มเหง
ของหิวเว่ย จงจื่ออวีก็ยังคงพ่ายแพ้ จึงส่งเสียง "อืม" อย่างไม่ยินยอมและ
ไม่พร้อมใจ

หิวเว่ยแค้นเสียงเฮอะคำหนึ่ง รู้สึกว่คนผู้นี้เหยียบจุมูกขึ้นหน้า*
กันชัดๆ จึงไม่อาจมีสีหน้าดีๆ ให้กับเขาได้แม้แต่่น้อยนิด ไม่เช่นนั้นเขาก็
จะไม่รู้ว่ตนเองคือผู้ใดแล้ว

สั่งสอนจงจื่ออวีเสร็จ หิวเว่ยก็พาเขาไปที่ประตูด้านหลังเรือน

* เหยียบจุมูกขึ้นหน้า หมายถึงการที่ฝ่ายหนึ่งให้เกียรติอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่นำเรื่องไม่พอใจของฝ่ายนั้นมาใส่ใจ
แต่ฝ่ายนั้นกลับเยอหยิ่ง ไม่สนใจ

สกุลขุน ให้เขารออยู่ก่อน ส่วนตนเองอ้อมไปที่ประตูใหญ่แล้วเข้าไปทางประตูใหญ่

คนเฝ้าประตูของสกุลขุนลั่นรู้จักคุ้นเคยกับหลิวเว่ยแล้ว วันนี้ทั้งวัน เข้าๆ ออกๆ ไม่รู้จักเที่ยว ทำเหมือนที่นี้เป็นบ้านตนเองไปแล้วจริงๆ หรืออย่างไรกัน

ขุนจวินเกิดอุบัติเหตุ สิ่งที่เรือนสกุลขุนสามารถจัดการได้นั้นไม่ใช่ หลังได้รับความสะเทือนใจแล้วก็นอนอยู่บนเตียงลุกไม่ขึ้น แต่คือไป ที่ว่าการหาทานนายอำเภอเพื่อถกเหตุผล วันนี้ถือได้ว่าเป็นช่วงเวลา ที่เรือนสกุลขุนผ่านคลายการป้องกันอย่างที่สุดแล้ว แม้แต่บริวารก็ล้วนแต่ รุนอยู่กับการฟังเรื่องครึกครื้นซุบซิบนินทา มีผู้ใดเข้าออกล้วนไม่มีคนใส่ใจ ขอเพียงไม่ไปรบกวนถึงบนศีรษะของเจ้านาย ทุกคนก็อยากจะประหยัด เรื่องราว จึงลืมหาดูข้างหนึ่งหลับตาข้างหนึ่งกันหมด

หลิวเว่ยจึงเดินตามสบายเช่นนี้เหมือนกับเดินเล่นตามถนนอย่างไร อย่างนั้น เดินตรงดิ่งจากประตูใหญ่เข้าไปตลอดทาง

ผ่านคนเฝ้าประตูเข้าไปถึงในศาลาของเรือนหน้า หลิวเว่ยก็เห็น บุตรชายแล้ว หลิวเสี่ยวหลี่ส่งขุนเชือกกลับเรือนของบ้านรองแล้วก็อยู่ที่นี้ รอมารดา ก่อนหน้านี้มารดาบอกว่าจะมาที่เรือนสกุลขุนอีก

เมื่อเห็นมารดา เด็กน้อยก็วิ่งมาหาแล้วเอ่ยรายงานข้อมูล "สะใภ้ใหญ่ สกุลขุนยังอยู่ที่บ้านใหญ่ ได้ยินว่าตลอดทั้งบ่ายไม่ได้ออกไปเลย"

หลิวเว่ยพยักหน้าแล้วถามเพิ่มอีกสองสามประโยค

ก่อนหน้านี้ชัดเจนว่าหลิวเสี่ยวหลี่ลั่นไปสืบถามเรียบร้อยแล้ว จึงตอบได้หมด

สุดท้ายหลังจากพิจารณาตัดสินใจอยู่ครู่หนึ่ง หลิวเว่ยก็กล่าวว่า

"เจ้าไปรอที่ประตูหลังของเรือนนี้ไฉ่แล้ว จงจ้ออวี่อยู่นอกประตู เจ้าไม่ต้องสนใจเขา ข้าให้เขามาช่วยงานเล็กน้อย"

หลิวเสี่ยวหลี่เดิมก็ไม่ได้คิดอะไร แต่พอได้ยิน 'จงจ้ออวี่' ชื่อนี้ก็เบิกตาโต "คนแซ่จางที่เมืองกุยงผู้นั้น...ผู้นั้นนะหรือ"

หลิวเว่ยพยักหน้า "เป็นเขา"

หลิวเสี่ยวหลี่ขมวดคิ้วทันที "เขาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เขาคิดจะทำอะไรท่านแม่ เขาไม่ใช่คนดี!"

หลิวเว่ยโบกมือไม่ปลอบใจบุตรชาย "ข้ารู้ๆ เจ้าไม่ต้องสนใจ ข้าเจอเขาระหว่างทาง พูดแล้วเรื่องยาวอยู่บ้าง กลับไปคอยพูดอย่างละเอียดกับเจ้าอีกที"

หลิวเสี่ยวหลี่ทำหน้านิ่ง ทั้งตัวแสดงความไม่พอใจออกมา

หลิวเว่ยได้แต่เกลี้ยกล่อมเขา "เจ้าไปรอที่ประตูหลังก่อน ข้าจะรีบไปหาโดยเร็ว"

สุดท้ายหลิวเสี่ยวหลี่ก็ถูกไล่จากไป หลิวเว่ยเดินตรงดิ่งไปที่เรือนกลางของบ้านใหญ่ในเรือนสกุลซุน

วันนี้วันชื่อไม่ได้ออกจากเรือนสกุลซุนเลยจริงๆ ตอนเช้าที่พวกหลิวเว่ยแวงมา นางไปที่ห้องโถงใหญ่เที่ยวหนึ่ง หลังจากนั้นก็อยู่แต่ในเรือนตลอด ต่อให้ภายหลังหลิวเว่ยไปหาวันชื่อก็พบคนอยู่ที่เรือนของตนเอง

ตอนที่หลิวเว่ยผ่านประตูใหญ่ที่ด้านนอกไม่จำเป็นต้องรายงานแต่เรือนใหญ่ของวันชื่อกลับถูกป้องกันอย่างเข้มงวด เดินไปอีกหนึ่งก้าวก็มีคนเฝ้ายามก้าวมาขวางหน้าเพื่อขวางเอาไว้

หลังหลิวเว่ยถูกขวางาก็ไม่ได้โกรธ นางแสดงออกอย่างสงบนิ่งว่า

ตนเองต้องการพบวันชื่อ

หลังคนเฝ้ายามเข้าไปรายงาน ไม่นานวันชื่อก็ออกมาแล้ว

เวลานี้วันชื่อยังคงสวมชุดที่หุ่หรางดงามจนน่าอิจฉาชุดนั้น นางมองดูหลิวเว่ยด้วยท่าทีเหยียดหยาม ริมฝีปากหยักยกเล็กน้อย อารมณ์ของนางเห็นชัดว่าดีมาก ตีจนถึงขั้นที่ไม่ใส่ใจว่าคนที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้ใช้ความรุนแรงกับนางมาถึงสองครั้งแล้ว ทั้งยังเป็นเหตุให้นางโกรธเสียจนต้องเก็บความโกรธเอาไว้ในใจไม่กล้าระเบิดอารมณ์ออกมา

วันชื่อโบกมือขับไล่บ่าวรับใช้โดยรอบออกไป แล้วนำทางหลิวเว่ยไปนั่งลงที่ศาลากลางเรือนด้วยตนเอง

หลิวเว่ยเห็นนางเป็นเช่นนี้ก็รู้แล้วว่าตนดูถูกบุตรสาวสุดที่รักของผู้ว่าการผู้นี้เกินไปจริงๆ รจนรอบด้านไม่มีคนแล้ว หลิวเว่ยก็เอ่ยปากก่อน "สะใภ้ใหญ่ช่างมีกลยุทธ์ดีนัก"

วันชื่อพอได้ฟังก็หัวเราะเสียงดังขึ้นมาทันที กล่าวอย่างไม่ปิดบังเลย "เจ้ารู้แล้วหรือ ฮ่าๆๆ ข้าว่าแล้ว เรื่องนี้ดังสะเทือนเลือนลั่นเพียงนี้ เจ้าคงจะคิดถึงข้าเป็นคนแรก"

หลิวเว่ยพยักหน้า "สะใภ้ใหญ่...ไม่ปฏิเสธหรือ"

"ปฏิเสธอะไร" วันชื่อลูบเล็บมือที่ทาสีแดงสดใสของตนเองแล้วเอ่ยว่า "คนฉลาดไม่พูดจาอมพะนำ กับผู้อื่นยังเสแสร้งหน่อย แต่กับเจ้าข้าประหยัดเรื่อวแรงนี้แล้ว เจ้าร้ายกาจมิใช่หรือ ตอนนั้นเจ้าลองบอกมาซิเป็นเจ้าร้ายกาจหรือว่าข้าร้ายกาจ"

"จ้างวานฆ่าคน ยุยงให้ฆ่าคน ย่อมเป็นเจ้าร้ายกาจ" หลิวเว่ยกล่าว

วันชื่อหัวเราะเสียงดังอีกครั้ง "เจ้ายอมรับก็ดี อย่างนั้นตัวข้าไม่กลัวที่จะบอกเล่ากับเจ้าเช่นกัน อันถัดต่อไปก็คือเจียงซือ นางคนसारเลวนั้น

เจ้าไม่เห็นหรือว่านางไม่อยู่ที่เรือน"

หลิวเว่ยเหลือบตาขึ้น "เจ้ารู้ว่านางอยู่ที่ใดหรือ"

"ก่อนหน้านี้ไปที่ใดข้ายังไม่รู้แต่ตอนนี้รู้แล้ว" วันซื่อมองดูสีท้องฟ้า แล้วคาดค่านวนอยู่ในใจราวๆ "อย่างคร่าวๆ อีกหนึ่งเค่อ ชาวดีก็จะมาแล้ว"

หลิวเว่ยหนึ่งเงิบไปครู่ใหญ่ก่อนจะเอ่ยว่า "อย่างนั้นรออีกหนึ่งเค่อหรือ"

วันซื่อเลิกคิ้วสูงก่อนแค้นเสียงเฮอะเบาๆ "ให้เจ้าได้เปิดประสบการณ์สักหน่อยว่าข้ามีความสามารถเพียงใดกันแน่"

ทั้งสองคนจมอยู่ในความเงียบไประยะเวลาหนึ่ง

เดิมาก็เป็นเวลาเย็นอยู่แล้ว พระอาทิตย์ลาลับไปอย่างรวดเร็ว ตอนที่ขอบฟ้าเปลี่ยนเป็นสีดำสนิท ผ่านไปหนึ่งเค่อ ครึ่งชั่วยาม หนึ่งชั่วยาม...

วันซื่อสีหน้าย่ำแย่ขึ้นทุกที ในที่สุดหลังจากที่ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเพียงใดแล้ว สาวใช้ของวันซื่อก็รีบวิ่งเข้ามากระซิบกระซาบที่ข้างหู ผู้เป็นนายอยู่สองสามประโยค

วันซื่อฟังจบสีหน้าก็แข็งกระด้าง ลุกขึ้นแล้วตบหน้าสาวใช้ผู้นั้นไปหนึ่งฝ่ามืออย่างแรง ตบจนมุมปากสาวใช้มีเลือดซึมออกมาทันที

"เศษสวะ!"

สาวใช้กุมหน้าอย่างคับแค้นใจพว่ไม่กล้าส่งเสียง

หลิวเว่ยยืนขึ้นมาอย่างไม่มีร้อน เอ่ยด้วยสีหน้าอมยิ้ม "ดูท่า...เจ้าแพ้แล้ว"

วันซื่อโมโหเดือดดาลขึ้นมากทันที "เจ้าใช่หรือไม่! เจ้าทำอะไรไป!"

หลิวเว่ยส่ายหน้า "ข้าไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น แต่ว่าเพราะเช่นนี้ข้ากลับคาดเดาบางอย่างออกแล้ว สะใภ้ใหญ่เจ้ายินยอมไปกับข้าสักเที่ยวหรือไม่"

สีหน้าวันซื่อเปี่ยมด้วยความระแวง "ไปที่ใด"

หลิวเว่ยยืม "เดิมทีเพื่อป้องกันเจ้าที่เห็นชีวิตคนเป็นผักหญ้าแล้วจะลงมือกับขุนเช่ จึงคิดจะขังเจ้าไว้ก่อน แต่ตอนนี้...ข้าคิดว่าเจ้าเห็นแล้วว่าศัตรูของเจ้าไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่คาดการณ์เลยสักนิด ดังนั้นข้ายังคงอยากจะขังเจ้าไว้ กลับไม่ใช่เพื่อป้องกันเจ้าทำร้ายผู้คน แต่...ป้องกันเจ้าถูกสังหารมากกว่า"

1274

เมื่อนางเงาะ น่านใจมากพอหรือไม่!

"ถูกสังหาร?" วันซื่อหัวเราะเย้ยหยัน "ข้าหรือ"

หลิวเว่ยสี่หน้านิ่งเฉย

วันซื่อเซิดหน้าอย่างยโสโอหังยิ่ง "จะบอกว่านางสาวเลวนั้นกล้าลงมือกับข้าหรืออย่างไร อย่างนั้นเกรงว่าวันคงเข้าสมองเจ้าแล้ว จึงยังไม่ตื่นเต็มที่กระมัง ถ้าตอนนี้นางกล้ามาปรากฏตัวต่อหน้าข้า ข้าจะทำให้นางตายโดยไร้ที่กลบฝังประเดี๋ยวนี้เลย! นางสาวเลวคนนี้ยั่วยวนสามีผู้อื่น เดิมก็ควรถูกห้ำหั่นแยกรา่ง เชือนเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นอยู่แล้ว ปล่อยนางไว้นานเพียงนี้เป็นการเอาเปรียบนางแล้ว!"

หลิวเว่ยคาดคะเนถึงรูปแบบการกระจายตัวของบ่าวรับใช้ในเรือนวันซื่อได้อย่างชัดเจนแล้ว จึงไม่สนใจการพูดเจื้อยแจ้วไม่หยุดของนางอีก เพียงมองดูนางและเอ่ยถาม

"เจ้าไม่ยอมไปสินะ"

วันสี่มองดูนางเหมือนกับมองคนโง่ "เหตุใดข้าต้องไปด้วย แม้แต่เจ้าเป็นผู้ใด ข้าก็ไม่รู้จัก เจ้าอยากให้ข้าไปกับเจ้าหรือ ข้าบ้าไปแล้วหรือว่าเจ้าบ้าไปแล้ว"

หลิวเว่ยเดินขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าว กดดันอยู่เบื้องหน้าวันสี่

วันสี่ถอยหลังไปครึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ เบิกตาอย่างหวาดระแวง "เจ้าคิดจะทำอะไร เจ้าจะลงมืออีกแล้วใช่หรือไม่ เฮอะ ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้ากับนางสาวเลวนั้นเป็นพวกเดียวกัน เหตุใดหรือ...นางก็ป็นขึ้นเตียงเจ้าแล้วเหมือนกันใช่หรือไม่ ข้าขอเตือนสติเจ้า ระวังอย่าได้ติดเชื่อโรคเข้าเล่า ถึงเวลาหนึ่งเปื่อยลอกหมดทั้งตัว ฝีมือแตกหนองไหล แม้แต่เทพบนสวรรค์ก็ช่วยชีวิตเจ้าไม่ได้!"

หลิวเว่ยจ้องปากของนางแล้วจู่ปากพลางส่ายหน้า "มีคนเคยบอกหรือไม่ว่าปากของเจ้าช่างไม่มีศีลธรรมเอาเสียเลย"

วันสี่เหมือนได้ยินเรื่องน่าขันที่สุดในโลกก็มีปาน จึงเอ่ยเหยียดหยาม "กับสุนัขอย่างพวกเจ้า ข้าจะต้องพูดมีศีลธรรมอันใดกัน มดปลวกอย่างพวกเจ้าควรด้วยหรือ"

เพียะ

หลิวเว่ยครั้นจะพูดแล้ว เกร็งนิ้วมืออย่างชำนาญแล้วฟาดเข้าไปตรงๆ หนึ่งที่

วันสี่ถูกตบจนใบหน้าหันเอียงไปด้านข้าง นางรีบถอยหลัง ปิดหน้าตนเองเอาไว้อย่างแน่นหนา

หลิวเว่ยถาม "ยังจะพูดอีกหรือไม่"

วันสี่โกรธจนแทบกระอักเลือด ร้องตะโกนใส่คนรอบด้าน "ลงมือสิ!" มีคนประเภทหนึ่งที่จะจดจำแต่การทุบตีแต่ไม่จดจำความเจ็บปวด

โดนเป็นรอบที่สามแล้วแท้ๆ ทั้งยังรู้แะใจว่าจุดจบของการยั่วจะเป็นอย่างไร แต่กลับชอบที่จะทำเช่นเดิมอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ทำผิดซ้ำซาก สร้างหายนะครั้งแล้วครั้งเล่า จดจำการสั่งสอนไม่ได้เลยแม้แต่หน่วยเดียว

ก่อนหน้านี้หลิวเว่ยสำรวจจิตสภาพแวดล้อมโดยรอบเรียบร้อยแล้ว ตอนที่บ่าวรับใช้ของวันชื่อธรมล่อมเข้ามานางไม่รู้สึกกดดันสักนิด หลังจากเล่นงานพวกเขาอย่างผ่อนคลายเป็นลอดไปรุ่งจนสลบเหมือดไปหมด สายตาก็กวาดกลับมาที่ร่างของวันชื่ออีกครั้ง

วันชื่อเป็นเพียงคุณหนูที่เอาแต่ใจตนเอง การร้องเรียกบ่าวรับใช้นั้นนางชำนาญยิ่ง แต่เมื่อประสบกับเหตุการณ์จริง นอกจากฝีปากที่ว่องไวแล้ว ความสามารถอย่างอื่นล้วนไม่มี

หลิวเว่ยถาม "มีอะไรอยากจะพูดอีกหรือ"

แผ่นหลังของวันชื่อแนบติดกับเสาสีแดงของศาลา สันตะท้านไปทั้งตัวอยู่พักหนึ่ง จู่ๆ ก็เงยหน้าแล้วกรีดร้องเสียงดัง

"ว้ายยย...ช่วยด้วย...อ๊ับ..."

หลิวเว่ยฉวยผ้าไหมผืนบางจากสาวใช้ที่สลบไปแล้วผู้หนึ่งมายัดปากวันชื่อทันที...เพียงเท่านั้นก็เรียบร้อยแล้ว

วันชื่อไม่ได้ถูกมัดมือเอาไว้ นางสามารถเอาผ้าไหมผืนบางออกมาได้ สามารถร้องเรียกต่อไปได้ แต่นางไม่กล้า ทั้งยังไม่กล้าขยับเขยื้อน หลังจากที่ถูกหลิวเว่ยจัดการจนหมดสภาพราวกับนกกระทา นางก็รู้สึกกลัวจริงๆ แล้ว

"เดินทางเถอะ สะใภ้ใหญ่" หลิวเว่ยชี้ไปที่ด้านหน้า แสดงออกว่าให้วันชื่อเดินนำไปก่อน

วันชื่อทั้งคับแค้นและเกลียดชัง แต่คนของนางล้วนถูกจัดการจน

หมดสิ้นแล้ว คนที่สามารถเรียกใช้ได้ไม่มีเหลือสักคน ทั้งยังไร้หนทางจะต่อต้านได้แต่เดินไปข้างหน้าอย่างไม่เต็มใจ แต่สายตากลับกวาดมองไปทั่ว ภาวนาขอให้บนถนนที่เดินไปข้างหน้าสามารถพบเจอกับบ่าวรับใช้ในบ้าน นางจำเป็นต้องร้องขอความช่วยเหลือ!

แต่นางถูกกำหนดให้ต้องผิดหวัง ที่จริงต้องขอบคุณนาง เพราะการตายของขุนจวินก่อให้เกิดความวุ่นวายครั้งใหญ่ในสกุลขุน บ่าวรับใช้ทั้งหมดล้วนวิ่งไปชมความครึกครื้น หรือไม่ก็ไปคอยดูแลขุนสุหนินที่นอนป่วยอยู่บนเตียงที่เรือนหลักจนหมดแล้ว

ปกติเรือนสกุลขุนยังนับได้ว่ามีคนมากมาย แต่เวลานี้ตลอดทางที่พวกนางเดินมากลับไม่เห็นคนเลยแม้แต่คนเดียว

ในใจวันนี้อันตรายแล้ว แต่นางยังคงปลุกปลอบความกล้า ลอบเอาผ้าไหมที่ยัดปากออกแล้วแยกเขี้ยวทางกรงเล็บใส่หลิวเว่ย

"ถ้าเจ้ากล้าทำร้ายข้า ท่านพ่อข้าจะต้องไม่ปล่อยเจ้าไปแน่! เจ้าจะต้องตายอย่างน่าอนาถที่สุด!"

หลิวเว่ยไม่พูดไม่จา เพียงมองดูนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม หลังคอกของวันชื่อพลันหนาวเยือก จึงเป็นฝ่ายเอาผ้าไหมยัดกลับเข้าปากไปเอง ก้มหน้าคอดก

ตอนที่เดินไปถึงประตูหลังของเรือนสกุลขุน หลิวเว่ยไม่เห็นหลิวเสี่ยวหลีกก็นึกสงสัย แต่รอจนเปิดประตูหลังออกแล้วเห็นจงจื่ออวี่ที่จู่โจมเขี้ยวหน้าบวมอยู่ตรงปากประตู นางก็พลันเข้าใจแล้ว

จริงดังคาด เพียงนางกลอกตาขึ้นไปก็เห็นหลิวเสี่ยวหลี่ที่นั่งอยู่บนกิ่งก้านของต้นไม้

คงเป็นเพราะหลังจากทุบตีคนแล้วกลัวความผิด เด็กชายตัวน้อย

จึงขึ้นไปนั่งอยู่บนกิ่งก้านต้นไม้ไม่ลงมา พอเห็นมารตามองดูตนเองก็ยั้ง
 ลอบเบนสายตาดูหนีไปทางอื่นด้วย

หลิวเว่ยพูดเสียงเคร่งเครียด "ลงมา"

หลิวเสี่ยวหลีไม่รู้วามารถาโกรธหรือไม่ เขาลงมาจากต้นไม้อย่าง
 เชื่องช้าพลางอธิบายไปด้วย "เป็นเพราะเขาลงมือกับข้าก่อน เขามาตีข้า..."

หลิวเว่ยเลื่อนสายตาไปทางจงจื่ออวี่

ตอนนี้ขอบตาของจงจื่ออวี่ด้านหนึ่งดำคล้ำไปแล้ว มุมปากมีรอย
 ข้ำเขียวแถบใหญ่ ปลายจมูกแดง สันจมูกผิดรูปไปเล็กน้อย ที่ขมับด้านขวา
 มีรอยกำปั้นชัดเจนอย่างยิ่งรอยหนึ่ง

หลิวเว่ยถาม "เจ้าตีเขาหรือ"

จงจื่ออวี่ตะบอดแผลบนใบหน้าแล้วพูดด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
 "เขาบอกว่าบนบ่าเขามีแมลง ให้ข้าช่วยกัดให้เขา..."

หลิวเว่ย "..."

จงจื่ออวี่พูดต่อไป "จากนั้นแมงมุมที่เขาเลี้ยงไว้ตัวนั้นก็กัดข้า..."

เสี่ยวฮวาเป็นแมงมุมพิษตัวหนึ่ง หลิวเสี่ยวหลียังคงคอยเอาต่อมพิษ
 ของงูพิษกับตะขาบพิษป้อนมันอีก ป้อนจนมันทั้งอวบทั้งอ้วน แล้วพิษ
 ก็ยิ่งเพิ่มความรุนแรงขึ้นด้วย

หลิวเว่ยเกือบสั่นไปแล้วว่าเสี่ยวฮวาเดิมเป็นราชาแมงมุมที่มีพิษ
 ร้ายแรงสุดจะเปรียบตัวหนึ่ง

จงจื่ออวี่ถูกมันกัดที่นิ้วชี้ เวลานี้ปลายนิ้วของเขาบวมเป็นก้อน
 สีดำคล้ำขึ้นมาแล้ว ก้อนนั้นบวมพอง มองไปก็เห็นว่ามีขนาดใหญ่ถึงเพียงนี้
 ดูแล้วใหญ่สะอึดตาเป็นพิเศษ

หลิวเว่ยตรวจดูอยู่ชั่วขณะแล้วรีบหยิบขวดเล็กๆ ใบหนึ่งออกมาจาก

อกเสื้อ เทยาเม็ดหนึ่งให้เขารับกินทันที

จงจ้ออวีกินยาแล้ว ก้อนสีดำขนาดใหญ่ที่ขยายตัวบวมขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดก็หลุดลง อาการบวมแ่งเริ่มหดลง สุดท้ายก็ยุบกลายเป็นแอ่งน้ำหนอง แอ่งหนึ่ง หลังถูกเจาะแตกแล้วของเหลวภายในก็หยดลงบนพื้น ก้อนอิฐ ที่พื้นลื่นถูกกีดกร่อนจนกลายเป็นหลุม

หลิวเว่ยพูดว่า "ยานี้เป็นยาลูกกลอนร้อยถอนที่เว่ยโจวทำ น่าจะมี ประโยชน์บ้าง"

ตอนที่หลิวเว่ยมาถึงแคว้นเซียนเยียนนั้นมาตัวเปล่า แต่เว่ยโจว ไม่ใช่ วัตถุประสงค์อะไรเขาล้วนมีพร้อมทุกอย่าง แล้วยังเจียดเวลา ปรู้งยาเองด้วย

จากนั้นหลิวเว่ยจึงอาศัยวิทยายุทธ์ที่เหนือกว่าเอาทุกอย่างของ เว่ยโจวย้ายมาไว้ที่ข้างกายตนเอง ซึ่งรวมทั้งยาพิษและยาถอนพิษ สารพัดขวดสารพัดกระปุกอีกหนึ่งกองใหญ่

ยาลูกกลอนร้อยถอนสามารถถอนพิษที่พบอยู่บ่อยครั้งได้ร้อยชนิด หลิวเว่ยพกพาติดตัวเตรียมเผื่อไว้ใช้เมื่อยามจำเป็น

นับว่าจงจ้ออวีโชคดีที่นางมาถึงเร็ว ไมอย่างนั้นหากช้ากว่านี้ สองชั่วยาม พิษของเสี่ยวฮวาลูกกลามไปทั่วทั้งแขน ถ้าเขายังอยากจะมีชีวิตต่อไปก็ต้องตัดแขนทิ้งแล้ว

หลังจากนิ้วมือถูกฟันอย่างลวกๆ จงจ้ออวีก็มองไปที่สตรีด้านหลัง หลิวเว่ยแล้วถามว่า "นางเองหรือ"

หลิวเว่ยพยักหน้า ผลักวันชื่อออกมา

จงจ้ออวีสีหน้าย่ำแย่มาก "เป็นถึงขนาดนี้แล้ว เขายังอยากให้ข้า ลงมืออีก?"

หลิวเว่ยกล่าวว่า "แต่บิดานางเป็นผู้ว่าการ ถึงแม้ข้าจะไม่แน่ใจนักกับตำแหน่งขุนนางของพวกเขาที่นี่ แต่ได้ยืนยันว่าตำแหน่งใหญ่โตไม่น้อย" จงจื่ออวิ้งนง "ดังนั้น?"

"ดังนั้นถ้าข้าลงมือเองแล้วเกิดเรื่องขึ้น ข้าก็จะกลายเป็นตัวการใหญ่ เบื้องบนข้ายังมีคนซรา เบื้องล่างยังมีเด็กๆ ไม่อาจเสี่ยงอันตรายได้ แต่เจ้าไม่เหมือนกัน เจ้าอยู่ตัวคนเดียว ชีวิตที่เน่าเฟะชีวิตเดียว ถ้าเกิดเรื่องขึ้นจริงเจ้าก็ไปปรับโทษ ถ้าไม่ตายข้าจะเชิญผู้รับคำร้องมาแก้คดีให้ ถ้าตายข้าจะรับผิดชอบจัดงานศพให้เจ้า เป็นอย่างไร น่าสนใจมากพอหรือไม่!"

จงจื่ออวิ้งนงหมดคำจะพูดแล้ว เขาอยากจะถ่มน้ำลายใส่หน้าหลิวเว่ยเหลือเกิน

1275

ภพจนาอันประเสริฐ...

ในใจจงจ้ออวีเปี่ยมไปด้วยความเดือดดาล สุดท้ายล้วนระบวยไต่
ตัววันชื่อ

เขายกมือขึ้นคราหนึ่งก็ดับเข้าที่หลังศีรษะวันชื่อจนสลบไป

แม้เขาจะไม่มีกำลังภายในแล้ว แต่กระบวนทำยังมีอยู่

หลิวเว่ยพยุ่งวันชื่อเอาไว้ จากนั้นก็ล้วงเงินห้าตำลึงออกมาจาก
อกเสื้อให้จงจ้ออวี "เจ้าไปเรียกรถม้าสักคัน แล้วค่อยไปเช่าโรงเก็บสินค้า
สักแห่งที่ใกล้ๆ ท่าเรือ ก่อนที่ข้าจะสั่งการขั้นต่อไป เจ้าคอยเฝ้าดูนางไว้
จำไว้ ไม่อาจให้นางหนีไปได้ และไม่อาจให้ผู้อื่นค้นพบนาง"

จงจ้ออวีรับเงินแล้วเตาะซิ่งน้ำหนักดู "ไม่พอ"

หลิวเว่ยให้เขาอีกหนึ่งตำลึงด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

จงจ้ออวีพูดว่า "สิบตำลึง"

หลิวเว่ยผลักวันชื่อเข้าไปในอ้อมแขนเขาทันที หลังจากจงจ้ออวี

รับตัวคนเอาไว้แล้ว นางก็ตวาดใส่หน้าเขาอีกยกหนึ่ง

"ให้เจ้าสักหนึ่งร้อยตำลึงดีหรือไม่ หรือให้เจ้าสักหนึ่งพันตำลึงดี เจ้าเก่งกาจถึงเพียงนี้ เหตุใดเจ้าไม่ขึ้นฟ้าไปเลยเล่า อยากลองลิ้มความรู้สึกของการบินกระมัง"

จจ้ออวีถูกตำจนเลือดขึ้นหน้า แต่สุดท้ายก็ไม่กล้าพูดถึงเรื่องเงินอีก เขาเก็บเงินหกตำลึงแล้วพาคนจากไปอย่างสงบเสียง

รอนเขาจากไปแล้ว หลิวเสี่ยวหลี่ก็เอ่ยถามมารดา "ต่อไปพวกเราจะทำอะไร"

หลิวเว่ยสะบัดมือคราหนึ่ง "กลับโรงเตี๊ยม ข้าหิวแล้ว"

หลิวเสี่ยวหลี่เองก็หิวแล้วเช่นกัน เขาลูบท้องเล็กๆ ของตนเองพลางเอ่ยอย่างวิตก "แต่ว่าสะใภ้ใหญ่สกุลซุนหายไป คนในเรือนล้วนเคยเห็นพวกเราเข้าออก พวกเขาจะมาหาพวกเราเพื่อเอาตัวคนหรือไม่"

"ให้พวกเขาไปหาสิ่งที่ว่าการอำเภอก่อน" หลิวเว่ยจูงมือบุตรชาย เดินไปด้วยพลางพูดกับเขาเกี่ยวกับกฎเกณฑ์บางอย่างในการรับช่วงทำงานไซค์ดีแทน "ในเวลาเช่นนี้พวกเราต้องสงบนิ่งเยือกเย็น ต่อให้เป็นพวกเราที่พาคนไป แต่พวกเราทำงานให้ที่ว่าการ เกิดเรื่องขึ้นย่อมต้องไปหาที่ว่าการก่อนเป็นอันดับแรก วางใจเถอะ รอนกว่านายอำเภอซึ่งแบกรับไม้ไผ่แล้วก็ยังมั่งจ้ออวีอีกมิใช่หรือ ไฟไหม้ไหม้มาถึงศีรษะพวกเราหรอก"

หลิวเสี่ยวหลี่เชื่อครึ่งสงสัยครึ่ง ในใจยังคงมีความไม่วางใจค้างคาอยู่เล็กน้อย วิธีการคิดของเขาค่อนข้างจะตรงไปตรงมา ในเมื่อคนหายไป หลังจากพวกเขาเข้าไปที่เรือน อย่างนั้นคนสกุลซุนย่อมต้องหาเรื่องพวกเขาเป็นแน่ ต่อให้พวกเขามลัทธิความรับผิดชอบไปยังที่ว่าการอำเภอก็หรือว่าตัวจจ้ออวี คนสกุลซุนก็ไม่แน่ว่าจะต้องยอมรับ ย่อมต้องไล่ตามทางคน

จากพวกเขาอย่างแน่นนอน ถึงตอนนั้นพวกเขาควรจะทำอย่างไรเล่า

แต่เห็นชัดว่าเขาคิดวิตกมากเกินไปแล้ว ถ้าเป็นเหมือนอย่างที
หิ้วเว่ยกล่าวนั่นคือพวกเขาทำงานให้กับที่ว่าการอำเภอ ทางด้านพวกเขา
ถึงตายก็ไม่ยอมรับอย่างเด็ดขาด บอกว่าไม่เคยเห็นวันชื่อเลย คนสกุลซุน
ต่อให้สงสัยหรือต่อให้มั่นใจว่าเป็นพวกเขาที่ลักพาตัวคนหายไป สุดท้าย
อย่างมากที่สุดก็ทำได้เพียงไปหานายอำเภอซึ่งเพื่อถกเถียงกัน

เวลานี้นายอำเภอซึ่งยังไม่รู้ว่าเขากำลังจะมีปัญหามาเยือนถึงที่แล้ว
ตอนนี้เขายังปวดศีรษะอย่างที่สุดกับการรวบรวมเงินหนึ่งพันตำลึง
ผ่านไปแค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น ตัวเขาในตอนกลางคืนเทียบกับเมื่อตอนเช้า
แล้วก็มีผมหงอกเพิ่มขึ้นอีกหลายเส้นทีเดียว

แต่ทางด้านหิ้วเว่ย หลังจบขั้นตอนในการสืบคดีวันแรกเรียบร้อยแล้ว
ก็เลิกงานกลับบ้าน

ตอนที่กลับไปถึงโรงเตี๊ยม ยังไม่ถึงเวลากินอาหารเย็น นางจึงขึ้นไป
ที่ห้องพักของทรงหลังก่อน ทว่าพอขึ้นไปถึงนางก็นั่งอึ้งไป เพราะประตู
ห้องพักของทรงหลังมีคนสองคนยืนเฝ้าอยู่ซ้ายขวาราวกับเทพเฝ้าประตู
คืออวินคู่กับอวินมี

หิ้วเว่ยเดินเข้าไปหาแล้วถามอย่างสงสัย "นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

อวินคู่กล่าวว่า "ข้าก็ไม่รู้ แต่พี่หญิงสี่ให้ข้ายืนเฝ้าอยู่ตรงนี้ บอกว่า
ห้ามพี่สามเข้าใกล้"

อวินมีพยักหน้าตามนาง จับเสื้อตัวนอกเล็กขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็น
ลูกกุญแจพวงหนึ่งแขวนอยู่ที่หน้าอก "พี่หญิงสี่ยังต้องการให้ข้าเก็บรักษา
ลูกกุญแจเหล่านี้ให้ดีๆ ล้วนเป็นกุญแจสำหรับไขประตูห้องคุณชายทรง"

หิ้วเว่ยมองดูแวบหนึ่ง บนประตูบานใหญ่ห้องทรงหลังยังถูกลั่นกุญแจไว้สี่ตัวจริงๆ ล้วนเป็นแม่กุญแจทองแดงห่วงเหล็กกล้า กุญแจตัวใหญ่ขนาดเท่าฝ่ามือผู้ใหญ่มาก

หิ้วเว่ยยิงงูงอย่างยิง "คุณชายสามเป็นอะไรไปหรือ"

อวิ้นดูไม่ค่อยรู้เรื่องราวภายในสักเท่าไร ได้แต่ส่ายหน้า อวิ้นมีกลับสปีได้ข่าวมาเล็กน้อยจึงพูดอย่างมีลบลมคมใน

"พี่สามวันนี้ออกไปข้างนอกตั้งแต่เช้าตรู่ไปที่ร้านตีเหล็กใกล้ๆ ถนน หลังจากกลับมาก็เอาของเล่นหลายชิ้นกลับมาด้วย รูปร่างประหลาดยิ่งนัก เหมือนมีดสั้นทั้งยังเหมือนกริช ประหลาดพิกลอย่างยิ่ง!"

เหมือนมีดสั้นทั้งยังเหมือนกริช?

หิ้วเว่ยนิ่งเงยไปครู่หนึ่งแล้วทำท่าให้เขาดู "ยาวประมาณนี้แคบเช่นนี้ใช่หรือไม่"

อวิ้นมีพยักหน้าติดๆ กัน "ใช่ๆ เป็นเช่นนี้ละ ท่านรู้จักหรือ"

จะไม่รู้จักได้อย่างไร นั่นคือมีดผ่าตัดที่ข้าवादให้อวิ้นสี่เมื่อคืน!

อวิ้นสี่อยากรู้อย่างมากกว่ามีดผ่าตัดแท้จริงหน้าตาเป็นอย่างไรกันแน่แล้วยังอยากรู้อีก หิ้วเว่ยล้วนทำไมทำมีดประมาณขนาดนี้ให้เขาดูแต่นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าแคว้นเดียวอวิ้นสี่ก็ให้ช่างทำสิ่งนี้ออกมาได้แล้ว นี่หมายความว่าเขายังคิดจะเอาทรงหลังมาใช้ทดลองมีดอีกหรือ

เรื่องนี้ไม่อาจทดลองส่งเดชได้เด็ดขาด อวิ้นสี่ขอให้มีความทะเยอทะยานเพียงใด ทว่าเขาจะมาทำเรื่องส่งเดชถึงขั้นนี้ไม่ได้อย่างเด็ดขาด ถึงแม้ไม่ใช่ทรงหลังแต่เป็นผู้อื่นก็ได้เช่นกัน

หิ้วเว่ยรู้สึกว่าตนเองควรจะไปหาอวิ้นสี่เพื่อพูดคุยสักนิด แต่ตอนนี้นางยังคงต้องแสดงความขอบคุณอวิ้นสี่กับอวิ้นมีก่อน ยังมีอวิ้นสี่เสียอีก

อวินสีในใจรีบร้อน ล้วนอาศัยแม่นางอวินเสียงคอยห้ามเอาไว้

หลิวเว่ยแสดงความขอบคุณอย่างเป็นทางการมาก จนอวินคู่กับอวินมีรู้สึกเขินอาย ขณะที่พวกเขามอบบุญแก่ให้นางก็หน้าแดง แล้วบอกว่าพวกเขาไม่ได้ทำอะไรมากมาย เพียงแค่เฝ้าอยู่ที่นี้คนเดียวเท่านั้น แค่ครู่เดียวจริงๆ

หลิวเว่ยยิ้มแยมเข้าไปในห้อง นางเห็นหรงหลังลุกขึ้นมานั่งบนเตียง แล้วรีบร้อย นุ่งขัดสมาธิตัวตรง สายตาเป็นประกายขณะมองนาง

หลิวเว่ยเดินเข้าไปหา ขยับเข้าไปชิดแล้วจูบปากเขาเสียงดังครหาหนึ่ง หรงหลังก็ยิ้มแล้วเช่นกัน คิดจะจับมือนาง พอยื่นมือไปกลับถูบโดนผ้าแถบหนึ่ง เขาชะงักไปทันทีแล้วก้มลงดู ถึงพบว่านิ้วชี้กับนิ้วกลางของหลิวเว่ยถูกผ้าพันเอาไว้

เขาขมวดคิ้ว "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

หลิวเว่ยเอ่ยว่า "เกิดเรื่องในคุณคิดหน่อย ไม่ได้ร้ายแรง เสียวลีตื่นเต้นเกินไปแล้ว พันแผลเสียจนเป็นเช่นนี้"

หรงหลังจับมือนางมาดู ยังดูสีหน้าก็ยังเคร่งเครียด สุดท้ายหว่างคิ้วถึงกับแผ่ไอลงหารเข้มข้นออกมา

หลิวเว่ยรีบประคองใบหน้าเขาเอาไว้แล้วจูบริมฝีปากเขาไปอีกสองที พูดเบาๆ ว่า "วันนี้เกิดเรื่องขึ้นมากมาย ข้าจะค่อยๆ เล่าให้ท่านฟัง"

หลิวเว่ยเล่าอย่างละเอียดมาก เริ่มจากโรงย้อมผ้าไปจนถึงการตายของซุนจวิน การตายของซุนจวินชัดเจนมากแล้วว่าเป็นการกระทำของวันชื่อตัววันชื่อเองก็ไม่ปฏิเสธ เวลานี้นางถูกควบคุมอยู่ คนที่เป็นบุญแก่สำคัญในเรื่องนี้คือเจียงชื่อ

แท้ที่จริงเจียงชื่อเป็นฆาตกรที่สังหารหรงเอ๋อร์เป่า เกาไห่ว ซุนเจี้ยน

ซุนถึงไซหรือไม่ว่า ไซทำอะไรได้ยังไง

เกาเหวถูกผ่าเป็นสองซีกแล้วโยนศพไว้ในป่าร้าง ซุนเจียนกับซุนถึงคนหนึ่งถูกหีบจนกลายเป็นเนื้อแหลกและอีกคนหนึ่งถูกทอดจนกลายเป็นชิ้นเนื้อ เรื่องเหล่านี้มีระดับความยากในการลงมือสูง สตรีผู้เดียวอย่างเจียงซือสามารถทำได้สำเร็จจริงๆ หรือ

จากห้วงประตูใหญ่ของโรงย้อมผ้านั้นสามารถดูออกแล้วว่าฆาตกรมีอย่างน้อยสองคนแน่นอน ทว่าอีกคนหนึ่งเป็นใคร แล้วเจียงซือที่เป็นหนึ่งในนั้นรับหน้าที่อะไร เป็นตัวการวางแผนหรือว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกัน

เจียงซือเป็นตัวเลือกของผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่งในใจหลิวเว่ยไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย แต่หากฆาตกรมีสองคน อีกคนหนึ่งจะเป็นใครได้

ศพหลายศพนั้นหลิวเว่ยล้วนเคยตรวจดูแล้ว สามศพก่อนหน้านี้เพราะตายมานานเกินไป ข้อมูลที่สามารถใช้ประกอบการพิจารณาได้มีน้อยมาก ยกเว้นแต่ศพของซุนถึงที่ยังพอจะมีประโยชน์บ้าง แต่ไฟไหม้จนร่องรอยเบาะแสเสียหายหนัก ความผิดปกติบนพื้นผิวชิ้นส่วนศพล้วนถูกทำลายจนเกือบหมด จึงหาเบาะแสใหม่ออกมาได้ไม่ง่ายเลย

หลักฐานในบริเวณจุดเกิดเหตุกลับมีส่วนช่วยในการพิจารณาได้มาก แต่วันนี้หลิวเว่ยไปดูมรพบหนึ่งแล้ว ส่วนที่น่าสงสัยที่สุดของโรงย้อมผ้าก็คือประตูใหญ่กับบ่อน้ำที่อยู่ใต้ลานเรือน

ตอนที่พูดถึงบ่อน้ำนั้น น้ำเสียงของหลิวเว่ยยังแฝงด้วยความไม่แน่ใจ แต่กลับเป็นทรงหลังที่นิ่งไป นัยน์ตาดูสงบนิ่งจนกล่าว

"ที่จุดเชื่อมต่อกันบ่อน้ำเก่ามักขุดเจาะทำเป็นที่เก็บกักตะกอนไว้ เจ้ารู้หรือไม่"

หลิวเว่ยเงยหน้าขึ้นแล้วนั่งตัวตรงขึ้นมา "ท่านพูดให้ชัดเจนหน่อย"

1276

คนเลขที่เจ้าว่าดีผู้ใด มีเพียงคนเกิดวันไหนหรือไม่

บ่อน้ำทั่วไปในสมัยก่อนมักจะขุดอย่างค่อนข้างหยาบลวก ไม่มีข้อบังคับใด เพียงแค่ขุดไปเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไปเส้นทางน้ำที่กั้นบ่อจะมีตะกอนมากมายไหลเข้าไป ในขณะเดียวกันเมื่อตะกอนมากก็จะอุดตันกระแสน้ำไหลของน้ำ และทำให้คุณภาพน้ำที่ใช้ดื่มกินชุ่นได้

ทว่าหากไม่ใช่ในช่วงปีที่แห้งแล้ง ผู้ใดจะยอมต้อนน้ำผสมโคลนกัน ดังนั้นได้บ่อน้ำเก่าบางแห่งที่อายุร้อยกว่าปีขึ้นไป ทุกหลายสิบปีจะมีช่างก่ออิฐที่เชี่ยวชาญลงไปที่บ่อเพื่อขุดเจาะที่เก็บกักตะกอน

นี่เป็นวิธีการบำรุงรักษาบ่อน้ำเก่าของชาวพื้นเมืองที่ใช้กันมานานแล้ว โรงย้อมผ้าสกุลขุนขุดบ่อน้ำใหม่หลายบ่อ บ่อเก่าที่อยู่ในเรือนจำอยู่ใช้งานน้อยมาก อาจจะหลายปีแล้วที่ไม่มีการบำรุงรักษาเลย

น้ำในบ่อน้ำแต่ละบ่อกลับถูกนำเข้ามาในเส้นทางเดียวกัน

บ่อน้ำในเรือนของจำวัดุดตันแล้ว บ่อน้ำอื่นๆ ที่เชื่อมต่อกันก็จะ

อุดตันไปด้วย และถ้าบ่อน้ำอื่นอุดตันเช่นกัน ต่อให้ตัวจ้าวอยู่ไม่ออกเงิน บำรุงรักษาบ่อน้ำเอง บ้านอื่นจะไม่บำรุงรักษาหรือ แต่ถ้าบ้านอื่นๆ แต่ละบ้าน บำรุงรักษา เส้นทางน้ำสายนี้ทั้งสายไม่น่าจะอุดตันได้

สกุลซุนเป็นครอบครัวร่ำรวยที่สุดของอำเภอซีจิ้น โรงย้อมผ้าย่อม ต้องใช้น้ำปริมาณมากในการทำงาน สกุลซุนมีเงินชุดจะเปิดเส้นทางของบ่อใหม่ ครอบครัวอื่นมีเงินนี้หรือ ไม่ใช่ทุกบ้านที่จะเป็นบ่อใหม่ มีเพียงเรือนของจ้าวอยู่ที่ยังใช้บ่อน้ำเก่า

พูดววนไปวนมา แต่เหตุผลกลับชัดเจนมาก ถ้าหากมีเพียงบ่อน้ำของจ้าวอยู่บ่อเดียวเท่านั้นที่อุดตัน บ้านอื่นกลับไม่มีปัญหานี้ อย่างนั้นความเป็นไปได้มากที่สุดก็คือเส้นทางน้ำของบ่อเชื่อมต่อกัน แต่ทางน้ำของบ่อน้ำถูกอะไรบางอย่างอุดอยู่

เมื่อคิดเรื่องเหล่านี้ออก หลิวเว่ยก็ไตร่ตรองดูแล้วตัดสินใจว่า ฟร่งนี่เข้านางจะไปที่โรงย้อมผ้าสำรวจดูอีกครั้ง แน่نونว่าเงื่อนไขแรกคือคนสกุลซุนจะต้องไม่ขัดขวางนาง ถึงอย่างไรก่อนที่วันชื่อจะกลับมาอย่างปลอดภัย คนสกุลซุนก็คงจะจัดนางอยู่ในกลุ่มคนต้องสงสัยและปฏิเสธไม่ให้เข้าไปในเรือนแล้ว

แต่นั้นไม่เป็นไร นางยังสามารถลอบเข้าไปได้

หลังหลิวเว่ยและหรงหลิงคุยเรื่องงานจบ ก็คุยเรื่องส่วนตัวขึ้นมา

หลิวเว่ยพูดถึงอวิ้นคู่กับอวิ้นมีที่หน้าประตู

หรงหลิงพอได้ฟัง สีหน้าก็ไม่ดีเอามากๆ

หลิวเว่ยกลับหัวเราะขึ้นมาแล้วยื่นมือไปเล่นปลายนิ้วของเขาพลางพูดว่า "อีกประเดี๋ยวข้าจะไปดูหน่อย ถ้าขนาดมิดันของคุณชายอวิ้นเหมาะสม ค่อยให้จัดเตรียมเครื่องมืออื่นๆ อีก แล้วหาตัวยาสมุนไพร

ที่มีประสิทธิภาพ ข้าจะได้ทำการผ่าตัดให้ท่านเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงตอนนั้นถ้าคุณชายอวินอยากร่วมชมดูก็ย่อมได้ เขารู้หลักการใช้ยา เป็นอย่างดี มาเป็นลูกมือให้ข้าได้อยู่เหมือนกัน"

ตอนนี้ทรงหลังต้องอยู่แต่บนเตียงตลอดทั้งวัน ไม่เพียงแค่ว่าตัวเอง ที่อยู่อย่างลำบาก หลิวเว่ยเองก็เจ็บปวดใจ แต่ช่วงก่อนที่จะทำการผ่าตัด ต้องเตรียมข้าวของมากมาย เรื่องนี้รีบร้อนไม่ได้จริงๆ

ตอนเวลาอาหารเย็น อวินเลี้ยงมาส่งอาหารด้วยตนเอง พอเห็น ทรงหลังเริ่มขยับตะเกียบแล้ว นางถึงได้เรียกหลิวเว่ยลงไปกินข้าวด้วยกัน ที่ชั้นล่าง

ทรงหลังอยู่ในสถานการณ์พิเศษจึงกินข้าวอยู่ที่ห้อง ส่วนคนอื่น ๆ ยังคงกินข้าวด้วยกันที่ชั้นล่าง

เพิ่งออกจากประตูห้อง อวินเลี้ยงก็รีบกล่าวขอภัยหลิวเว่ย เรื่องที่พูด ยังคงเป็นเรื่องที่อวินสืดยากจะเอาทรงหลังมาใช้ฝีมือ โชคดีที่ครั้งนี้ ตอบโต้รวดเร็วจึงหยุดเขาเอาไว้แล้ว ไม่อย่างนั้นถ้าให้พี่สามของนาง กระทำไปส่งเดชเช่นนี้จริงๆ เกรงว่าตอนนี้คงเอาชีวิตคนไปแล้ว

หลิวเว่ยโบกมือบอกว่าไม่เป็นไร หลังจากลงมาที่ชั้นล่างแล้วนาง ก็ยังคงพูดคุยกับอวินสีตามปกติ

รอนอาหารทุกอย่างยกขึ้นโต๊ะแล้ว มีชุดหนึ่งที่อวินสีเพิ่งจะทำให้เสร็จ เมื่อตอนบ่ายก็ถูกหลิวเว่ยเอาไปแล้วเรียบร้อย

อวินสีไม่ได้เจ็บปวดใจ ข้ายังถามอย่างดีอีกดีใจว่า "แล้วท่านคิดจะ ผ่าตัดเปิดหน้าอกให้เขาเมื่อไร"

หลิวเว่ยกำนิ้วมือคำนวณกับเขา "เครื่องมือบางอย่างจำเป็นต้อง

รีบทำขึ้น ยาชาที่จะใช้ใน ช่วงต้น และยาระงับความเจ็บปวดที่จะใช้ ในช่วงหลังล้วนต้องผสมขึ้นเป็นพิเศษ วัตถุดิบสำหรับทำยาของที่นี่ แตกต่างจากบ้านเกิดของพวกเขา ไม่เพียงลักษณะไม่เหมือน แต่ชื่อเรียก ก็ไม่เหมือนด้วย ข้ายังต้องศึกษาค้นคว้าให้มากขึ้นอีกสักหน่อย รอให้ เครื่องมือกับตัวยาล้วนจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว การผ่าตัดก็เริ่มได้ทุกเวลา"

อวินส์ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยว่า "เรื่องตัวยานั้นจัดการได้ง่าย ท่านขาดสิ่งใดก็บอกกับข้าได้เต็มที่ไม่ต้องลังเล ถ้าที่นี่ไม่มี ข้าจะส่งคน กลับไปเมืองหลวงเอามาให้ท่าน"

ใบหน้าหลิวเว่ยเฉยร่ายยิ้มแล้ว "ถ้าเป็นเช่นนั้นก็รับกวนแล้ว"

ถ้ายาสามารถใช้ของดีได้ ย่อมต้องใช้ของที่ดีที่สุด ข้อจำกัดของการผ่าตัดในยุคโบราณเดิมมีมากอยู่แล้ว หลังผ่าตัดบาดแผลจะมาก จะน้อยก็อาจจะเกิดการติดเชื้อได้บ้าง ในเวลาเช่นนี้ยาลดไข้กับยาระงับ ความเจ็บปวดเปรียบดั่งยาวิเศษที่ช่วยชีวิตนั่นเอง

หลังจากปรึกษากันอยู่พักใหญ่ๆ สิ่งของที่จำเป็นในการผ่าตัด ประมาณเจ็ดแปดส่วนก็ให้อวินส์รับหน้าทีไปแล้ว

หลิวเว่ยแสดงความขอบคุณเขาอย่างจริงใจ แล้วยังรับปากซ้ำๆ ว่า ตอนที่ผ่าตัดอวินส์ไม่เพียงสามารถอยู่ดูได้ตลอดทุกขั้นตอน หากมีสิ่งใด ที่สงสัยยังสามารถจดเอาไว้ หลังการผ่าตัดนางจะอธิบายให้เขาทีละข้อ

อันที่จริงมาถึงตรงนี้ไม่ใช่แค่อวินส์กับหลิวเว่ย แม้แต่อวินส์เองก็ ตระหนักได้แล้วว่านี่คือพี่สามของพวกเขาตนได้กราบอาจารย์ท่านหนึ่งแล้ว

แต่ว่านี่ไม่มีอะไรที่ไม่ดี ต่อให้สกุลอวินเป็นตระกูลทรงอำนาจด้านการแพทย์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นตัวประหลาดที่ยิ่งผยอง และคิดว่าตนเองถูกต้องตลอดเวลา

แต่กลับตรงกันข้าม สกลอวินอบรมสั่งสอนบุตรหลานด้วยประโยคที่ว่า 'เรียนรู้อย่างจริงจัง' ไม่ว่าจะเป็นอาชีพใดล้วนมีคนเหนือคน ฟ้าเหนือฟ้ายิ่งขึ้น

อวินสี่ยังคอยถูกคอกับหิ้วเว่ย อวินสี่นั่งอยู่ข้างๆ พวกเขา นั่นเอง อวินสี่กับอวินมีที่วนเวียนอยู่รอบๆ พวกเขาฟังหัวข้อที่พวกเขาสนทนากันไม่ค่อยเข้าใจนัก จึงมองไปทางประตูรอให้คนมาถึงครบจะได้กินข้าวกันสักที

แต่รอไปรอมาบนโต๊ะอาหารยังคงขาดคนไปสองคน

"น้องเสี่ยวหลี่กับแม่นางหลี่ไปไหนกันแน่" อวินสี่บ่นพึมพำ

อวินมีเองก็ไม่ได้แต่เธอย้ำว่า "ข้าจะไปดูสักหน่อย"

พูดแล้วเขาก็ลุกจากที่วิ่งออกไปหาคนแล้ว

เวลานี้บังเอิญว่าบนถนนมีคนเฝ้าแน่นมากพอดี เขาชะงักงันหันมองออกไปอยู่เนิ่นนานถึงเห็นหลี่อวีเออร์กำลังกดตุ๊กตาผ้าไม่ขยับเขยื้อนอยู่ท่ามกลางฝูงชน

เขารีบเข้าไปหาแล้วตบ่าหลี่อวีเออร์ เธอย้ำถามว่า "เจ้าอยู่ที่นี่เองหรือน้องเสี่ยวหลี่เล่า"

หลี่อวีเออร์หันกลับมามองดูเขาอย่างทิ่มทื่อ จากนั้นปากน้อยๆ ก็เบะออก ส่งเสียงร้องให้ออกมาดังลั่น

หลี่อวีเออร์เป็นหญิงเสียสติ ทันทีที่นางร้องไห้ก็ไม่สนใจกับสถานการณ์ใดๆ แล้ว

พริบตาเดียวทุกคนโดยรอบล้วนมองไปที่อวินมี

อวินมีเองก็ตกตะลึงเช่นกัน เขารีบเช็ดน้ำตาให้นางมือไม้พัลวันพลางเอ่ยไปด้วย "เจ้า...เจ้าเป็นอะไรไป อย่าร้องไห้สิ น้องเสี่ยวหลี่เล่า"

หลี่อวี่เอ๋อร์ร้องไห้เสียจนหายใจไม่ทัน สะอึกสะอื้นพลางยื่นมือ
ชี้ไปทางเบื้องหน้า "เลว...คนเลวดี...ดี...ดีเขา..."

อวี่นมีเบิกตาโพล่ง ริมฝีปากไปตามทิศทางการที่หลี่อวี่เอ๋อร์ชี้ท่ามกลาง
หมู่ฝูงชน แต่มองไปมองมาก็ไม่เห็นสิ่งใด

"เกิดอะไรขึ้น เจ้าพุดให้ชัดเจนหน่อย มีคนตีน้องเสียหรือ ผู้ใด
ตีเขา แล้วเหตุใดต้องตีเขา เขาอยู่ที่ใดกัน"

หลี่อวี่เอ๋อร์ตอบคำถามอย่างมีเหตุมีผลไม่ได้ ได้แต่ร้องไห้อย่างอึดอัด
มือยังคงชี้ไปที่ทิศทางข้างหน้าอยู่ตลอด

อวี่นมีไม่ถามแล้ว เขาไม่โจนกระทั่งบ่นแล้วรีบวิ่งไปยังเส้นทางนั้น
อย่างรวดเร็ว

หลังจากหลี่อวี่เอ๋อร์ร้องไห้พักหนึ่งถึงค่อยวิ่งตามไปอย่างเพิ่งจะรู้ตัว
แต่ไม่เหมือนกับอวี่นมีที่ไม่รู้ทิศทาง นางรู้ทิศ ดังนั้นจึงวิ่งตรงดิ่งไปยังที่นั้น

ทั้งสองคนหยุดเท้าแทบจะพร้อมกันที่หน้าตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง

เมื่อถึงที่นี่ อวี่นมีก็ได้ยินเสียงดังมาจากส่วนลึกของตรอก เป็น
เสียงประหลาดดัง 'ตุ๊บๆๆ' กับ 'โ๊ยๆๆๆ'

เขาถามหลี่อวี่เอ๋อร์ "ที่นี่หรือ"

หลี่อวี่เอ๋อร์พยักหน้าทันที

อวี่นมีสบงันเตรียมตัวพร้อม "ข้าจะไปดูหน่อย เจ้ารออยู่ตรงนี้"

แต่พุดยังไม่ทันขาดคำ หลี่อวี่เอ๋อร์ก็กอดตึกตาผ้าวิ่งพรวดไป
ด้านหน้าสุดอย่างกะทันหัน ข้ายังวิ่งเร็วมากด้วย

อวี่นมีได้แต่วิ่งไล่ตามไปพลางร้องตะโกน "เจ้าข้าหน้อย! คนเลว
ที่เจ้าว่าคือผู้ใด มีเพียงคนเดียวใช่หรือไม่ หรือยังมีอีกหลายคน หน้าตา
เป็นอย่างไร พวกเรามีสองคนเพียงเท่านั้น ไม่ได้พาผู้ช่วยมาด้วยนะ!"

法医狂妃 19
Fa Yi Kuang Fei 19

นิติเวชสาวยอดอัจฉริยะ 19
สอยจ्या MM เขียน
หม่านอุ้งเจิ้งซิน แปล

จำนวน 500 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 法医狂妃 Fa Yi Kuang Fei

Copyright © 谁家 MM Shui Jia MM

Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,

Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1972-4

ภาพประกอบ 權木

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘กลัวเว่ย’ แพทย์นิตัวเขหญิงในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด
ความสามารถล้ำลึก สามารถรับสูตรพิลึกศพคนตายด้วยมิดฟ้าตัดเพียงเล่มเดียว
ท่าโตะทะลกลลับเล่นตลกส่งนางทะลุมิติกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่สกุลหลิว’ ที่ถูกจับให้หมั้นหมายกับท่านอ๋องเจ็ด
แต่นางจะแต่งงานกับคนที่มือनुเต็มเรือนหลังอย่างนั้นได้อย่างไรกัน!
กว่าเหมือนหนีเสือปะจระเข้ เพราะนางดันถูกท่านอ๋องสาม ‘หรงหลิง’ รวบหัวรวบท้าย
จนเกิดเป็นเจ้าก้อนแป้ง ‘หลิวเสี่ยวหลี’ ออกมา เพราะเหตุนี้นางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้นางก็สวมนบทมากไม่อย่าง ‘ท่านหลิว’
ที่ออกสืบคดีทั้งยังเก่งกาจด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอทวดา’
ต่อมานางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายดายเป็นเช่นที่ผ่านมา
เพราะตั้งแต่ได้เจอหรงหลิงผู้นั้นอีกครั้ง ชีวิตนางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหลีกหนีได้ คดีที่นางได้พบเจอก็มีความลึกลับซ่อนเงื่อนมากขึ้นทุกที
ทั้งนางยังสืบพบเบาะแสเกี่ยวกับมารดา ‘จี้เซียวเซว’
สมาชิกสกุลจี้ที่ถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ
และเพราะแพนที่ลบบัตติเพ่นป็น จึงถึงเวลาที่นางจะเดินทางกลับไปยังสกุลจี้แล้ว

JAMSAI CUSTOMER CARE

ดูแลท่านด้วยใจ

Ins. 02 840 4888

www.jamsai.com